

ske afventende, ogsaa paa Grund af det heles Usikkerhed. Kun en Ting er tydelig, at Ministeriet Berntsen hviler paa en Vulkan. Men om denne Vulkan nu endelig er udbrændt og bleven fuldkommen fredsommelig, eller om et nyt Udbrud er forestaaende, det vil Tiden vise, det kan ingen i dette Øjeblik se. Men i alle Tilfælde har jo Reformpartiet været med til at danne dette Ministerium. Det maa altsaa selv finde, at det er tilstrækkeligt, naar det har faaet to Medlemmer med i dette moderate Ministerium, og jeg kan heller ikke sige andet, end at der efter min Mening herved er sket efter Omstændighederne, hvad Ret og Billighed kræver.

Derimod kunde man med Grund sige, at Højre i Forhold til sit Vælgertal havde haft Krav paa at faa mere end to Medlemmer i det Ministerium, som udgik af Valget den 20. Maj, og det saa meget mere som den højtærede Justitsminister og den højtærede Handelsminister jo ikke have taget aktiv Del i Højres Politik og ikke have kendte politiske Navne. De skulle vel endogsaa nu gaa for moderate Venstremænd at være. Naa, den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet; han erkender altsaa, at han er Højremænd. (*Justitsministeren*: Nej, det passer ikke!) Ja naar . . . (*Justitsministeren*: De sagde moderat Venstremænd eller saadant noget!). Ja, det var det, jeg forudsatte, den højtærede Justitsminister formodentlig skulde gaa og gælde for. (*En Stemme*: Radikal!) Er han da radikal Venstremænd? saa tror jeg, den højtærede Justitsminister tager et for stort og pludseligt Skridt. Det tror jeg ikke, han skulde give sig af med. Det vilde vist være fornuftigere for den højtærede Justitsminister at være moderat Venstremænd. Det kan han saa meget lettere gøre, for det er saamænd i den øjeblikkelige Situation meget vanskeligt at sige, hvilken Forskel i Kuløren der er paa en moderat Venstremænd og en Højremænd. Jeg kan rejse Spørgsmaalet, besvare det kan jeg under den foreliggende politiske Situation ikke.

Men det kan jo ikke nægtes, at det havde været ærefuldere for Højre, hvis det i det nu siddende Ministerium havde faaet to politiske Navne ind. Det havde været en Erkendelse af den store Hjælp, dets Vælgerkorps ydede det moderate Venstre og Reformpartiet paa Valgdagen den 20. Maj, en Erkendelse, som efter Vælgertallet var fuldt fortjent. Og dette parlamentariske Krav fra Højres Side kan efter min Mening ikke afvises med en Henvisning

til, at Resultatet paa Valgdagen blev, at Højre kun fik 13 Repræsentanter i Tinget, endda delte i to Grupper, som efter min Mening ikke have noget som helst at være uenige om; men det ligger nu en Gang Højremænd i Blodet, at blive de valgte ind i dette Ting, skulle de slaas. Derfor er det maaske allerede meget maadeholdent, naar de kun have delt sig i to Grupper.

Det kan ikke nægtes, at Højre paa Valgdagen den 20. Maj mønstrede et Vælgerkorps, der rækker til langt mere end 13 Folketingsmænd. Hvis vi havde haft Forholdstalsvalgmaaden, vil jeg antage, at Højre havde haft 25—30 Repræsentanter her i Tinget. Det samme kunde ikke naas med den Valgmaade, vi nu have, men med en forstandig Valgledelse kunde Højre dog have naaet meget mere, end det naaede. Men man maa ogsaa huske paa, at Højre udover sine egne 13 Mandater har en meget væsentlig Andel i en hel Række af de Mænd, som ere blevne valgte og nu slutte sig til det Berntsen'ske Venstre. I Kredse som Roskilde, Holbæk, Ruds Vedby, Præstø, Rønne, Aakirkeby, Nakskov, Maribo, Nykøbing F., Bogense, Otterup, Nyborg, Fredericia, Hjørring, Mariager, Silkeborg, Lejre, Vordingborg og Veringe — i alle disse Kredse har Højres Hjælp været afgørende for Valget af en Berntsen'sk Venstremænd. Havde Højre ikke hjulpet til, var Resultatet blevet et andet. „Berlingske Tidende“ opgjorde den 28. Maj Antallet af paa sidste Valgdag afgivne Højrestemmer til 75—77,000. Jeg tror paa ingen Maade, dette er regnet for højt.

Vi i det radikale Venstre kunne ikke med Rette anslaa vort Vælgertal saa højt, men med vore 65,000 Stemmer er det dog, uagtet vi gik til Valg under fuldkommen saa ugunstige Forhold som Højre, lykkedes os at faa 20 Medlemmer i vor Valgruppe. Med en forstandig Valgledelse kunde Højre meget vel, ogsaa med den bestaaende Valgmaade, have naaet et lignende Resultat. Men der var kun een eneste Ting, Højres Ledelse saa foran sidste Valg, det var, at Højre skulde hjælpe Reformpartiet og de Moderate med at slaa det radikale Venstre ned. Det var jo fra Højres partipolitiske Synspunkt rigtigt i det fundamentale. Men der var et andet Spørgsmaal, som maatte rejse sig for Højres Ledelse, nemlig: Hvorledes og i hvilket Omfang skulde vi hjælpe de Moderate og Reformpartiet? Men saadanne subtile Spørgsmaal giver en Baschibozuk sig ikke